

ва, което трябва да се отбележи и което впечатлява е, че това нарушаване на порядъка е обвързано именно с началото и края на този цикъл.

Логично е да се потърси вероятната идея, която утвърждава трайно присъствието на този мотив в хайдушкия фолклор. Във всички случаи тя е свързана с ритъма на годишното календарно време, проекциите на календарно-обредното време върху него, традиционното разбиране за времевите цикли-всичко насочено към смисъла и мястото на годишния хайдушки цикъл сред тях.

Може да се каже, че в хайдушкия фолклор се очертава „вътрешна“ опозиция между утвърдения в календарното време хайдушки годишен цикъл с точно фиксираните му начало и край от една страна и времеви безпорядък /преждевремето/, свързан пак с тях от друга. Изразена с езика на фолклорния текст тази опозиция изглежда така: „Я чувай кукувицата како хубаво кукува“ - „Дето закука рано пред Благовец“ или „Каква са й пролет задала“ - „На юнаци пушки замръзнаха“ /за началото/ и „Сред лете по Петрови пости - голяма слана паднала“ /за края му/.

Едно от възможните обяснения е съотносимо със стремежа към утвърждаване на годишния хайдушки цикъл с точно определени параметри в годишното календарно време чрез типичната за фолклора формула на опозиционно противопоставяне. В случая утвърждаването на порядъка в началото на цикъла се осъществява чрез образа на възможното преждевремие, предизвикано от персонажа на кукувицата. А „прекрачването“ на границата на порядъка е свързано със своеобразно наказание за тези, които го извършват. В конкретния случай залавянето на хайдутите от турците. Това означава, че спазването на точно определените времеви граници е задължително, а също и това, че преодоляването им е възможно само чрез регламентирани действия, съответстващи на основните идеи на хайдушкия фолклор.

Като вариант на идеята за злото може да се обясни и преждевремената слана /както беше предложено в предходната глава/, от което трябва да се спаси хайдушката дружина и което, като образ на